

Pesmi E. z Lešehrada

Poslovenil Dušan Ludvik

Veliki srpan

Pasovi mej marjetice in slak gostijo,
ob straži vrb v daljino potok se vali.
Slavi se praznik žetve, žanjci klas kosijo,
zoreč v oblubi žetve in v dobroti dní.
Zdaj ptičev pričkanje se usiplje raz vejevje,
stolp gleda na peščico koč in na drevesa,
z livad škrjanček se v oblake zavihtel je,
korale melodij v naročje zemlje stresa.

V dni žgočo kopel se potaplja mičnost kraja.
Kot žena, ki razgalja se v pričakovanju,
vonj z žrtvenika travnikov mi čut opaja.
Ovenčan z zarjo grem v polje po skriti cesti,
otroško srečen sanjam, da k ženitovanju
hitim na vas, ki čaka, v mir vrtov, k nevesti.

Praznik srca

Njiv pestra preproga pogrne dolino,
na svodu tekmujeta bela oblaka,
z vrtov se razlega smeh ptičev v tišino,
kjer praznične volje trenutek koraka.

Zrak stkan iz dišav je, iz luči, radosti,
v oči se mi sonce zagleda kot deva
in čutim, zdaj polje spet kri mi mladosti
in kakor potoček srcé mi prepeva.

Pokrajina v človeku

Kraj pozdravlja z odprtim naročjem sonce,
zarja boža ljudi in hiše,
a oblak, kot da iz zlate je vate,
tam na holmu se pase.

Veter prenaša marnje o gaju poljanam,
odsevajočim mimoidočim v očeh,
drevesa so kot ladje,
v cvetkah se razcveta pogovor čebel,
skala diha zaupno toploto,
a ljudje nesó na delo roké,
v prahu žuželka potuje za čudom livade,
petje ptic raja na vejah brstečih,
drhtečih,
zvenečih...

Ti pa klečiš na pragu sveta,
pazljiv v raztresenosti,
in popolnost te obdaja.

Čuješ vriskati, jokati zdramljeno dušo,
hočeš objeti daljavo,
mesto srcá imeti violino —
tako si ganjen.
Vsepovsod vidiš razstavo lepote,
sončnato kopel,
tvoje teló kriči,
od radosti se poti —
vse gre zdaj k tebi:

holmi se bližajo,
gozdi se bližajo,
polja se bližajo,
reke se bližajo,
cerkve se bližajo,
srca se bližajo...

O, kako si srečen...
zdaj te priroda predira —
vsako živalco razumeš,
vsem govoriš
pohlevno besedo ljubezni!

Blagoslovljeno pobočje

Nāju združuje zaupnost
s cvetočo milino:
mene in dišečo brežino.
Polegam vsak dan na pobočju
z deklico zalo:
klepetava in se smehljava
njemu v zahvalo.

Kakor sedaj:
kobilica v zraku zakroži,
brenči kot otroški aeroplan
in zgrudi se v travnato plan.

Na cesti pod holmom
lavina prahu se vali,
v nji avto zalaja, brni in beži,
zaspan drevored preplaši.

V dolino s kukalcem drčiva
in vljudne vasice loviva —
tam sanjajo kakor jaslice male,
pod rôko čarobno nastale...

In mislim: naročje ljubezni smelo
vseširni svet lahkó bo objelo,
na srce ga privilo gorkó...

A vendar: pravkar sem videl, kako
je v travo marjetica omahníla bolnó...
Poklekam in čutim: roké so vzdrhtele —
držati jim cvetko je mročó težkó,
ko malo prej svet so objeti želee,
a zdaj jim mogoče ni niti
cvetke na bregu rešiti...

Slavček

Plameneči serafin
vzhodno stran neba preleta...
Videl sem pred oknom rasti
stolp turškega minareta.

Čutim, kako reka življenja
čez mene v daljavo odteka,
jaz plavam v nji in tonem
in mislim na človeka.

Človek je čudna rastlina,
svet — nepregledni vrtovi...
nekoč še slavček zapoje
pod vesoljstva slapovi...

Češki ženi

Na ponosnem vratu tvojem
kakor kapljice žareče
krvavijo ti granati —
dar zemljé, povsod sloveče,

ki polaga svoje upe
zdaj v naročje češki ženi,
verujoč, da iz otrok bo
zrasel narod prerojeni.

1940.

Sveti Vaclav

Polnoč. V hradčanski stolnici
mrtvaški mir prebiva.
Rod čeških kraljev v grobnicah
o davni slavi sniva.

V kapeli svetovaclavski
prši skrivnostna zarja.
Knez Vaclav tu, v oklepju ves
klečé izpred oltarja

pobožno moli za svoj rod,
dotlej da duh se v viši
prelije v zarjo jutranjo.
O, naj ga Bog usliši!

1940.